

Fra "Av sjømannsblod":

Og ikke å forglemme han gamle Remvik, svær som ein bjørn og med kjempekrefter, en gang sjøl storskipper i seilskøytetida, nå langt oppi syttiåra, men fremdeles god for to om det sto om. Det gikk mange frasagn om den eventyrlige styrken hans. En gang han var til orlogs, i ungdommen, var det ei kanon som skulle flyttes fra bakken og akterut på popen. En fire-fem karer holdt på å bakse med monsteret. Remvik sto og så på.

"Hva står De der og glaner etter, se å hjelp til da mann!" ropte en sint løytnant. "Å, e' trudde no det at når dei va' ein fire-fem kara' so skulle dei no vel greie dinna likkje kanona!" svarte Remvik lunt og uten å la seg affisere.

"Ikke noe tøys her mann, se å forte deg og ta et tak i med!" ropte løytnanten enda sintere. Da gikk han rolig bort til kanona og sopte vekk alle ihop, "ha dokke

vekk kara!" sa han bare, og så tok han kanona i fanget som det skulle vært et reivebarn han bar på, og gikk bort til den vettskremte løytnanten.

"Kar vil du ha 'o far?" brumma han med den djupe bassen sin.

"Bevare meg vel, er der mange slike på Sunnmør?" spurte løytnanten, han var blitt smørende blid.

"E'" sa han Remvik, "e' e' no ein ta dei veikaste ta dei alle ihop, e".

Eller den gangen da offiseren i en krapp baut ville ha en mann til ved rattet.

"Å, berre knaggane held, so ska' e' nok få skuta rundt!" mente han Remvik.

Sønnene hans, han Karl og han Sikken, var av samme sorten og kunne sikkert løfte en hest om det sto på. Men merkelig nok, når det var spørsmål om å dra fingerkrok, da ble de slått ut alle som en av den spinkle og elegante Johannes, bror til skipperen. De gikk rundt med ødelagte fingrer i dagevis, de som hadde vært uforsiktige nok til å legge dem i den kloa.

Norderval tok nok litt feil, for "Remvik-Johan" døde da han var 61.